

Arrest

nr. 243 514 van 30 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54, derde verdieping
1050 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. GASPART, die loco advocaat P. DE WOLF verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 6 maart 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 22 juni 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 10 juli 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, D.P.R.(...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2000 te Buenaventura (Valle de Cauca). Daar groeide u op bij uw ouders in de wijk Lleras en u ging er tot de tiende graad naar school. In 2014 zat u gedurende één jaar op internaat in Villavicencio (Meta), nadien keerde u terug naar Buenaventura. Na uw middelbare schoolopleiding hebt u niet gewerkt, maar hield u zich vooral bezig met het huishouden. Verder hebt u één halfbroer en één halfzus, en hebt u verkering met G.M.V.M.(...). Momenteel zijn jullie nog steeds samen.

U ontvluchtte Colombia omdat u in de problemen geraakte met een criminele bende uit uw wijk. Toen u op 8 februari 2020 onderweg was naar het huis van uw vriendin, werd u opeens benaderd door vier jongeren. Zij drongen aan lid te worden van de bende waartoe zij behoren en zeiden ze dat ze wisten waar u woonde. Ook werd er u een pistool tegen het hoofd gericht. Onmiddellijk na het incident ging u naar Tuluá, waar u enkele dagen bij uw tante verbleef. Vier dagen later, op 12 februari 2020, keerde u terug naar Buenaventura en deed u samen met uw moeder aangifte van het voorval bij het lokale parket. Dankzij die klacht genoot u politiebescherming en werden er patrouilles rond uw huis ingesteld. Niettemin had u nog steeds schrik om in uw huis te blijven wonen en besloot u daarom naar België te vluchten. Ter bekostiging van die reis ging uw moeder een lening aan bij de bank. Tweeëneenhalve week later, op 1 maart 2020, verliet u Colombia en vloog u via Panama-Stad naar Madrid. Vervolgens reisde u met de bus via Parijs naar Brussel.

Op 3 maart 2020 kwam u aan in het Rijk en één dag later, op 4 maart 2020, wendde u zich tot de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. U vernam verder van uw ouders en uw vriendin dat men vanuit de bende nog steeds naar u op zoek is.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende bewijsstukken voor: uw internationaal paspoort, uw identiteitskaart, een formulier van uw aangifte bij het parket in Buenaventura (d.d. 12 februari 2020), een aanvraag tot politiebescherming (d.d. 12 februari 2020) en, als laatste, een attest van bescherming door de burgerwacht van de wijk Lleras (d.d. 13 februari 2020).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Uit de inhoud van het administratief dossier blijkt duidelijk dat de door u aangehaalde feiten gemeenrechtelijk van aard zijn en bijgevolg buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Genève vallen. Doorheen de feiten die u inroept hebt u namelijk niet aannemelijk gemaakt dat iemand u wegens uw ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of uw politieke overtuiging persoonlijk vervolgt in Colombia. Bijgevolg kan de Vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

Wat uw nood aan subsidiaire bescherming betreft, kon u binnen uw verklaringen niet aannemelijk maken dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, te weten "de doodstraf of executie" of "foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen", zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Om te beginnen plaatst het CGVS een aantal ernstige bedenkingen bij het voorval dat u aanhaalde en dat tevens de fundamentele aanleiding zou vormen voor uw vlucht uit Colombia. Ten eerste stelde u dat u op het moment van de aanvaring te voet onderweg was naar uw vriendin Gina. Zowel bij de DVZ als tijdens uw spontane relaas op het CGVS maakte u duidelijk dat zij niet in dezelfde straat woonde als u – bij de DVZ specificeerde u zelfs dat haar woning zich "drie straten van u" bevindt (CGVS, p.10; CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Echter, toen er u werd gevraagd naar het adres van uw vriendin, gaf u aan dat jullie in dezelfde straat, Calle Colombia, wonen (CGVS, p.11). Dat u uw verklaring hieromtrent aanpast, doet op zich reeds de vraag rijzen of het incident wel degelijk heeft

plaatsgevonden op die locatie. Dit wordt nog eens versterkt door het feit dat u het huisnummer van uw vriendin Gina en zelfs uw eigen huisnummer niet kon voorleggen (CGVS, p.11). Het is niet aannemelijk “dat u zich dat niet meer herinnert” en “dat het een groot huis is” en ook “dat uw vader het terrein daarnaast verkocht en verdeeld heeft” verklaart geenszins het feit dat u geen enkel huisnummer aan het CGVS voorlegt (CGVS, p.11).

Ten tweede zijn de details die u gaf over het incident dubieus en spreken ze elkaar tegen, in het geval dat het daadwerkelijk plaatsvond in de Calle Colombia. Dit holt uw geloofwaardigheid verder uit. Zo zou de aanvaring met de bende in totaal 10 à 15 minuten geduurd hebben (CGVS, p.13). Gevraagd naar wat er allemaal gezegd werd, bleef u aan de oppervlakte en herhaalde u dat ze u dwongen om toe te treden tot hun bende en dat ze wisten waar u woonde (CGVS, p.10, p.13). Op zich is het zeer vreemd dat er op zo'n lange tijdsperiode niet meer zou zijn gezegd en dat u geen verdere details van dat gesprek kan voorleggen. Verder gaf u te kennen dat geen enkele omstaander het incident gezien heeft (CGVS, p.13). Ook dit is merkwaardig: uw straat beschreef u immers als een doorgangsweg waar steeds mensen passeren, het is dan ook niet aannemelijk dat niemand iets zou hebben gezien op die 10 tot 15 minuten (CGVS, p.13). Uw tegenargument, “dat er geen mensen waren omdat het half tien 's avonds was”, kan dit gegeven niet weerleggen (CGVS, p.13). U was op dat moment immers van plan om samen met uw vriendin een ijsje te gaan eten, hetgeen aantoont dat er op dat tijdstip wel degelijk circulatie moet zijn geweest in uw wijk (CGVS, p.12).

Ten derde legt u compleet tegenstrijdige verklaringen af over uw acties meteen na de vermeende ontmoeting met de bende. Conform uw interview bij de DVZ en uw spontane relaas op het CGVS diende u na het voorval onmiddellijk klacht in bij het parket van Buenaventura (CGVS, p.10, p.13, CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Daarna verklaarde u nog enkele weken te hebben verbleven in de stad Tuluá (Valle de Cauca) alvorens u zich naar België begaf (CGVS, p.10). Deze gang van zaken stemt niet overeen met het klachtenformulier dat u voorlegde: daarop staat dat u pas op 12 februari 2020 aangifte deed bij het parket in Buenaventura (document 3). Later tijdens het CGVS-onderhoud paste u uw verklaring daaromtrent aan. U stelde dan dat u onmiddellijk na het incident naar Tuluá gegaan was, gedurende een viertal dagen, waarna u terugkeerde naar Buenaventura om de klacht neer te leggen (CGVS, p.3, p.14). Binnen die verhaallijn zou u dan nog tot aan uw vlucht naar België in Buenaventura gebleven zijn (CGVS, p.15). Het feit dat u uw verklaringen dusdanig bijstelt, trekt uw volledige vluchtrelaas in twijfel. Geconfronteerd hiermee, gaf u geen enkele uitleg en hield u vast aan uw tweede versie (CGVS, p.13). Dit tast uw algemene geloofwaardigheid verder aan.

Indien de rekruteringspoging op 8 februari 2020 daadwerkelijk zou hebben plaatsgevonden, hetgeen volledig wordt betwist door het CGVS (zie hierboven), is het allerminst geloofwaardig dat u om die reden naar België bent gekomen. Zo bleek uit uw verklaringen dat u nooit eerder problemen had gekend met bendes en dat dat plotse incident de aanleiding was voor u om een paspoort aan te vragen en naar België te vluchten (CGVS, p.7, pp.10-11). Tijdens het persoonlijk onderhoud werd er eveneens dieper ingegaan op dat internationaal paspoort (document 1). U legde hierbij uit dat u in Buenaventura eerst een afspraak had vastgelegd om dat paspoort aan te vragen en dat u het vervolgens na acht dagen kon gaan ophalen (CGVS, p.7). U expliciteerde dan ook dat uw paspoort afgegeven werd op 10 februari 2020 – hetgeen overeenstemt met het document dat u neerlegde – en dat u het bijgevolg reeds had aangevraagd op 2 februari 2020 (CGVS, p.7, pp.14-15; document 1). Gezien de afspraak voor uw paspoort zes dagen voor het incident met de bende plaatsvond, is het onmogelijk dat dat incident de aanleiding was voor het verschaffen van uw reisdocumenten. Dit strookt niet met uw verklaringen (CGVS, p.7), en doet vermoeden dat u andere redenen had om naar België te komen. Eenmaal geconfronteerd met deze bedenking, reageerde u dat u het document had aangevraagd “(...) omdat er oorlog was tussen bendes en omdat ik weet dat iemand die groot en sterk is, riskeert om gerekruteerd te worden” (CGVS, p.15). Deze uitleg is maar zeer gebrekkig, gezien u, aldus uw verklaringen, nooit eerder in contact was gekomen met bendeleden in Buenaventura en u voordien nooit in uw dagdagelijkse handelingen beperkt was (CGVS, p.7). Kortom wordt de geloofwaardigheid van uw relaas nog maar eens ondergraven door het gegeven omtrent uw internationaal paspoort.

Het is tevens belangrijk te duiden dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat een verzoeker om internationale bescherming de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker om internationale bescherming zich

niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderszinds. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is bij u niet het geval. Integendeel, u gaf zelfs aan dat het parket in Buenaventura, volgend op uw aangifte, de plaatselijke politie inlichtte, die op zijn beurt het blok rond uw huis controleerde (CGVS, p.9, p.14). Bovendien bleken deze patrouilles zeer succesvol. U verklaarde namelijk dat u in de periode na de ontmoeting op 8 februari 2020 en voor uw vertrek op 1 maart 2020 niet meer belaagd werd en gaf toe dat het wel veilig was in uw huis dankzij die politiebescherming (CGVS, p.9, p.14-15). U kan derhalve bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de autoriteiten in uw land van herkomst niet bij machte of onwillig zouden zijn om met betrekking tot uw problemen op te treden en bescherming te bieden in de zin van artikel 48/5, §2 van de Vreemdelingenwet. Voorts haalt dit uw bewering “dat de bende nog dagelijks gaat aankloppen bij uw vriendin” onderuit (CGVS, p.4, p.16). Zij zou immers zelf een beroep kunnen doen op politiebescherming, aangezien deze gunstig bleek in uw geval. Uw verklaring dat zij “dat niet doet omdat ze bang is” (CGVS, p.16), kan dit niet ombuigen en is bovendien niet relevant voor de beoordeling van uw voorgehouden vrees.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat uw persoonlijk gedrag allerm minst te rijmen valt met de vrees die u beweert te koesteren. Zo gaf u enerzijds te kennen dat enkel uw ouders, uw broer, uw zus en uw vriendin weet hebben van uw vlucht naar België (CGVS, p.5). Uw vrienden zouden dit niet mogen weten, daarom verbergt u voor hen doelbewust waar u zich momenteel bevindt (CGVS, p.5). Wat later bevestigde u eveneens dat u voor zoveel mogelijk mensen wil verbergen dat u naar België gevlucht bent, omdat dat een risico zou kunnen inhouden voor uw ouders in Buenaventura (CGVS, p.9-10). De activiteiten op uw Facebookprofiel spreken deze bewering zwaar tegen: daar bent u duidelijk te zien op een foto in de luchthaven met uw moeder, en blijkt ook dat u zich in België bevindt (<https://www.facebook.com/profile.php?id=100009998975024>; zie ook info toegevoegd aan het administratief dossier). Deze afbeeldingen zijn tevens publiek zichtbaar. Om die reden valt het maar weinig te geloven dat u vreest voor uw eigen veiligheid en die van uw ouders, en dat u onder de radar zou willen blijven uit vrees voor de bende.

Bovenstaande opmerkingen laten niet toe geloof te hechten aan uw asielmotieven. De status van vluchteling of deze van subsidiair beschermde kan u dan ook niet worden toegekend.

Volledigheidshalve wenst het CGVS aan te stippen dat u, afgezien van Buenaventura, ook op andere plaatsen een veilig onderkomen zou kunnen vinden, in het geval van een terugkeer naar Colombia. U hebt immers één jaar lang in Villavicencio verbleven zonder daarover enige problemen te vermelden, alsook enige tijd in Tuluá bij een vriendin van uw moeder (CGVS, p.8, p.14). Verder hebt u reeds naar de steden Cali, Buga en Bogotá gereisd, hetgeen aantoont dat u over een aanzienlijke mate van zelfredzaamheid beschikt.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus République de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de

georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia” van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus République de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific-regio (Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid-Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific-regio, Antioquia, ZuidCordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat

er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De neergelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande appreciatie om te buigen. Uw internationaal paspoort en uw identiteitskaart tonen louter uw herkomst, nationaliteit, identiteit en reisweg aan, hetgeen momenteel niet betwist wordt door het CGVS (documenten 1, 2). Bovendien is uw internationaal paspoort net één van de elementen die uw geloofwaardigheid in het gedrang brengt, zoals hierboven beschreven. Uw klachtenformulier en uw aanvraag tot politiebescherming in Buenaventura kunnen evenmin uw geloofwaardigheid herstellen (documenten 3, 4). Het bewijst geenszins de problemen die zouden hebben geleid tot uw vlucht en, zoals eerder aangegeven, bracht u binnen uw verklaringen aan dat er wel degelijk bescherming voorhanden was in Colombia. Hetzelfde kan gezegd worden over het beschermingsattest in uw wijk Lleras (document 5).

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 22 juni 2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u ter kennis gebracht op 25 juni 2020. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting over voormelde rechtsregels en -beginselen, gaat verzoeker in een eerste onderdeel in op de beoordeling van de vluchtelingenstatus. Hij licht toe als volgt:

“Men benadrukt het feit dat verzoeker slechts naar school ging tot de tiende graad en gedurende één jaar op internaat zat, wat hem geen volledige schoolopleiding verschaft.

Als jonge, gezonde man vertegenwoordigt hij daarnaast het ideale profiel voor de recrutering van nieuwe leden voor de actieve bendes in de regio, waardoor hij in Colombia (en meer bepaald in zijn regio), door de sterke aanwezigheid van bendes, een duidelijk risicoprofiel bekleedt.

Men dient op te merken dat verzoeker geloofwaardige verklaringen aflegt die gestaafd worden door documenten:

- zijn paspoort ondersteunt de verklaringen omtrent zijn reis tot in België
- de aangifte bij het parket in Buenaventura, dd. 12.02.2020, ondersteunt de verklaringen betreffende het incident dat plaatsvond in de wijk van verzoeker en ter gelegenheid waarvan hij gerecruteerd werd om zich bij de bende van zijn regio aan te sluiten
- de attest van bescherming van de burgerwacht van de wijk Lieras, dd. 13 februari 2020, bevestigt het feit dat de plaatselijke autoriteiten het gevaar voor verzoeker na het incident erkenden en het nodig vonden om zijn woonplaats onder bescherming te brengen. Dit bevestigt eveneens dat verzoeker in eerste instantie beroep deed op de bescherming van zijn lokale autoriteiten totdat hij ondervond dat dit niet voldoende was en hij nog steeds gevaar liep om persoonlijk gevisieerd te worden en gerecruteerd te worden door zijn belagers.

Bovendien benadrukte verzoeker meermaals tijdens zijn interview op het CGVS dat de bendeleden in kwestie nog steeds naar hem vragen, waardoor het gevaar nog steeds actueel is.

Verzoeker wenst voor het overige bepaalde elementen van zijn dossier recht te zetten:

- waar een tegenstrijdigheid wordt aangehaald omtrent de woonplaats van zijn vriendin, wenst verzoeker aan te geven dat zijn straat in feit verdeeld wordt in drie verschillende stukken waarbij hij in één stuk woont en zijn vriendin in een ander, waardoor de verklaringen volgens dewelke zijn vriendin en hijzelf in dezelfde straat wonen of drie straten verder, beiden correct zijn.
- het feit dat verzoeker het huisnummer van zijn eigen huis en het huis van zijn vriendin niet kent heeft geen invloed op de geloofwaardigheid van zijn relaas.
- Verwerende partij haalt aan dat er vanzelfsprekend getuigen moesten zijn aangezien verzoeker had aangegeven dat er nogal veel mensen in zijn straat langskwamen en hij immers op het moment van het incident (ook al was het 's avonds) een ijsje ging eten. Hier vond echter een misverstand plaats: verzoeker bedoelde dat er overdag veel passage was in zijn straat, maar 's avonds niet bijzonder veel. Hij zou die avond een ijsje gaan eten in het centrum, nl. een andere lokaliteit dan in zijn straat, wat dus niet automatisch met zich meeneemt dat er vanzelfsprekend veel volk was op dat moment en er getuigen waren van het incident (p. 12-13 CG VS).
- Verder dient te worden opgemerkt dat op het Facebookprofiel van verzoeker NERGENS België staat vermeld of enige informatie waaruit zou kunnen afgeleid worden dat verzoeker in België is. De foto's die verwerende partij aanhaalt werden in de luchthaven van Colombia getrokken, in Frankrijk en in een onbekende plaats. Verzoeker verstoopt zich nog steeds en geeft niet aan waar."

Verder benadrukt verzoeker dat zowel het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties, de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds herhaaldelijk hebben geoordeeld dat zelfs indien een twijfel bestaat omtrent bepaalde omstandigheden in het relaas van een verzoeker, de ingeroepen vrees voldoende aannemelijk is teneinde de toepassing van het voordeel van de twijfel in hoofde van de verzoeker te rechtvaardigen.

Een tweede onderdeel wijdt verzoeker aan de algemene veiligheidssituatie in Colombia. Onder verwijzing naar algemene rapporten, persartikels en rechtspraak van de Raad laat verzoeker gelden dat uit deze talrijke bronnen kan worden afgeleid dat het vredesakkoord met de FARC de gelegenheid gaf tot een korte vredesperiode die echter evolueerde in perverse neveneffecten van het akkoord. Hij licht toe dat er enerzijds een sterke ontwikkeling is van andere gewapende groeperingen en anderzijds ex-leden van de FARC teruggrijpen naar de wapens, gezien de onmogelijkheid om de re-integratie, bepaald door het vredesakkoord, te verwezenlijken. Het klimaat in Colombia kent volgens verzoeker geen manifeste verbetering, de problemen zijn slechts verschoven en veranderd. Men kan nog steeds spreken van een alarmerende aanwezigheid van gewapende groeperingen en een gewelddadig optreden van de FARC in sommige regio's.

Eveneens merkt verzoeker op dat waar de commissaris-generaal oordeelt dat het geweldsniveau in Colombia regionaal erg verschillend is, de regio's met een minder hoog niveau aan geweld nog steeds ten prooi blijven aan afrekeningen tussen misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Dit geweld is volgens verzoeker van een voldoende hoog niveau om de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te impliceren.

Voorts geeft verzoeker aan dat hij een ideaal profiel heeft om te worden gerecruteerd.

Verzoeker verwijst nog en citeert uit de COI Focus van juni 2018, door verweerder zelf aangehaald, en stelt dat deze COI Focus voorgaande standpunten bevestigt.

Gezien bovenstaande elementen, meent verzoeker dat het CGVS zijn asielrelaas niet grondig genoeg heeft onderzocht en dat de argumentatie van de tegenpartij wat betreft de weigering van de erkenning

van de vluchtelingenstatus onvoldoende is. Hij vraagt zijn dossier terug te sturen naar het CGVS voor verdere analyse.

Verder meent verzoeker dat het CGVS, wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zijn dossier ook duidelijk eenzijdig en niet grondig heeft geanalyseerd. Hij benadrukt dat de situatie in Colombia dermate volatiel en onvoorspelbaar is en dat de informatie waarop het CGVS zich baseert, te oud is om een bewuste beslissing te kunnen nemen. Tevens stelt verzoeker dat de COI Focus waarop de beslissing is gebaseerd, een andere situatie weergeeft dan de bestreden beslissing zelf en dat deze beslissing dus slecht gemotiveerd is. Hij verwijst naar hoger aangehaalde argumentatie.

In hoofddeorde vraagt verzoeker hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus. In uiterst ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen.

3. Aanvullende nota

Verweerder maakt op 9 oktober 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia wordt gemaakt. Hij verwijst hierbij naar de COI Focus "*Colombia: veiligheidssituatie*" van 27 juli 2020.

4. Wat betreft artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoeker verklaart Colombia te zijn ontvlucht omdat hij in de problemen geraakte met een criminele bende uit zijn wijk die hem willen rekruteren.

De Raad stelt vast dat verzoekers vrees verband houdt met vervolging of ernstige schade veroorzaakt door de niet-overheidsactoren die in Colombia aanwezig zijn.

Bescherming tegen actoren van vervolging kan volgens artikel 48/5, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet alleen worden geboden door de Staat of partijen of organisaties met inbegrip van internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, mits zij bereid en in staat zijn bescherming te bieden.

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de bedoelde actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door het instellen van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet kan uitgaan van of veroorzaakt worden door "*niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade*".

Deze bewoordingen in de wet impliceren in dergelijke gevallen een vermoeden van overheidsbescherming dat evenwel weerlegbaar is. De bewijslast hier ligt bij de verzoeker om internationale bescherming. De bewijsstandaard die wordt gehanteerd is evenwel afhankelijk van de algemene omstandigheden in het land van herkomst en de individuele omstandigheden van de zaak (cf. EASO, "*Qualification for international protection (Directive 2011/95/EU) - A Judicial Analysis*", december 2016, p. 59, 63 en 68; UNHCR guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 27).

Daargelaten de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden problemen met een criminele bende in zijn wijk, laat verzoeker na aan te tonen dat de Colombiaanse overheden in zijn geval geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat hij geen beroep kan doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe heeft. De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden toegekend bij gebrek aan nationale bescherming. Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij alle, in zijn individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de Colombiaanse overheid heeft uitgeput, wat in casu niet het geval is, zoals terdege in de bestreden beslissing wordt overwogen:

“Integendeel, u gaf zelfs aan dat het parket in Buenaventura, volgend op uw aangifte, de plaatselijke politie inlichtte, die op zijn beurt het blok rond uw huis controleerde (CGVS, p.9, p.14). Bovendien bleken deze patrouilles zeer succesvol. U verklaarde namelijk dat u in de periode na de ontmoeting op 8 februari 2020 en voor uw vertrek op 1 maart 2020 niet meer belaagd werd en gaf toe dat het wel veilig was in uw huis dankzij die politiebescherming (CGVS, p.9, p.14-15). U kan derhalve bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de autoriteiten in uw land van herkomst niet bij machte of onwillig zouden zijn om met betrekking tot uw problemen op te treden en bescherming te bieden in de zin van artikel 48/5, §2 van de Vreemdelingenwet. Voorts haalt dit uw bewering “dat de bende nog dagelijks gaat aankloppen bij uw vriendin” onderuit (CGVS, p.4, p.16). Zij zou immers zelf een beroep kunnen doen op politiebescherming, aangezien deze gunstig bleek in uw geval. Uw verklaring dat zij “dat niet doet omdat ze bang is” (CGVS, p.16), kan dit niet ombuigen en is bovendien niet relevant voor de beoordeling van uw voorgehouden vrees.”

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift niet het minste element aan om dit vermoeden van overheidsbescherming te weerleggen. In dit verband moet worden herhaald dat de bescherming door de overheid doeltreffend en van niet-tijdelijke aard moet zijn. Evenwel betekent dit niet dat de bescherming door de overheid absoluut moet zijn of bescherming moet bieden tegen alle door niet-statelijke actoren gepleegde feiten en volstaat het dat redelijke maatregelen zijn genomen. De verplichting van de overheid om haar burgers te beschermen houdt geen resultaatsverbintenis in.

De door verzoeker voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. Zijn internationaal paspoort en identiteitskaart tonen louter zijn herkomst, nationaliteit, identiteit en reisweg aan, elementen die op zich niet worden betwist. Verzoekers klachtenformulier, zijn aanvraag tot politiebescherming in Buenaventura en het beschermingsattest in zijn wijk Lleras, tonen verder aan dat er wel degelijk overheidsbescherming voorhanden was in Colombia.

Aangezien in verzoekers individuele omstandigheden niet is aangetoond dat er geen overheidsbescherming voorhanden is, kunnen de beweerde bedreigingen door niet-overheidsactoren, in casu een criminele bende, niet worden beschouwd als vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Aldus kan het beschermingsverzoek niet leiden tot het toekennen van internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg is een verder onderzoek van het beroep in het licht van voormelde bepalingen niet noodzakelijk wat betreft de beweerde bedreigingen door een criminele bende. Het betoog dat hij als jonge, gezonde man het ideale profiel heeft om te worden gerekruteerd, waarmee verzoeker overigens niet op concrete en persoonlijke wijze aantoont dat hij daadwerkelijk zal worden bedreigd of geïsoleerd, en dat zijn verklaringen geloofwaardig zijn, is dan ook niet langer dienstig daar niet blijkt dat verzoeker geen toegang zou hebben tot doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Colombia.

5. Andere vluchtmotieven

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De Raad stelt vast dat verweerder bij aanvullende nota van 8 oktober 2020 de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld met de COI Focus *“Colombia – Veiligheidssituatie”* van 27 juli 2020. Verzoekers betoog dat de informatie verouderd is, is dan niet langer dienstig.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de

Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het *Ejército de liberación nacional (ELN)*, de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan de FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI Focussen *“Republique de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 en *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019 en 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in zijn aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Narino. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

In casu benadrukt verzoeker dat hij afkomstig is van Buenaventura, departement Valle del Cauca, hetgeen niet wordt betwist.

Gelet op de voorgaande analyse besluit de Raad dat in het departement Valle del Cauca actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke verzoeker bij terugkeer naar deze regio van herkomst louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het aantal burger-slachtoffers ten gevolge van het willekeurig geweld blijkt immers zeer beperkt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn beschermingsverzoek niet heeft verwezen naar de veiligheids-situatie in zijn regio van herkomst. Hij maakte geen enkele referentie aan het algemeen geweld in zijn regio. Verzoeker heeft duidelijk verklaard dat hij Colombia enkel heeft verlaten omwille van zijn persoonlijke problemen met leden van een criminele bende uit zijn wijk die hem zouden willen rekruteren (AD CGVS, stuk 4, notities persoonlijk onderhoud 22 juni 2020, p. 15). Pas in het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoeker niet naar Colombia kan terugkeren omwille van een situatie zoals voorzien bij artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt evenwel geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Colombia is gesteund. Nog daargelaten het gegeven dat rechterlijke beslissingen volgens de continentale rechts-traditie geen bindende precedentenwerking hebben, kan verzoeker zich niet dienstig beroepen op arresten die de Raad in 2007 en 2012 heeft gewezen teneinde de vernietiging van de bestreden beslissing te bewerkstelligen, daar heden recentere landeninformatie voorligt waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk is verbeterd dankzij de veiligheids-politiek van presidenten Uribe en Santos.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift passages aanhaalt uit een bestreden beslissing met betrekking tot de veiligheidssituatie in het departement Risaralda. Gezien hij afkomstig is uit Buenaventura in het departement Valle del Cauca, kan de Raad slechts vaststellen dat dit een materiële vergissing betreft en verzoeker uit de verkeerde bestreden beslissing gekopieerd heeft.

Bovenstaande neemt niet weg dat de veiligheidssituatie in Valle del Cauca ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Valle del Cauca voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad stelt hierbij vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Valle del Cauca. Tevens beschikt de Raad niet over elementen die erop

wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

6. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES